

В різноманітних джерелах можна знайти різні дати проголошення ДКР в 1917 році: 27 січня, 8 лютого, 11 лютого. Багато в чому різницю у датах обумовлює те, що 4-й обласний з'їзд відбувався на межі переходу з юліанського на григоріанський календар, тобто після 31 січня починалось одразу 14 лютого. В результаті мемуаристи плуталися у датах. Між іншим, в існуючих протоколах дата створення ДКР вказана чітко. Питання «Про виділення Донецького басейну» було заслухано 30 січня, тобто 12 лютого за новим стилем.

Кордони Донецької республіки були чітко визначені в публічній ноті наркома ДКР Артема, переданій ним керівникам європейських держав напередодні вторгнення німців в Харків: «... Західні кордони Харківської та Катеринославської губерній, включаючи залізничну частину Криворіжжя Херсонської губернії ті уїзди Таврійської губернії до перешийку завжди й зараз являються західними кордонами нашої Республіки. Азовське море до Таганрогу і кордони вугільних Радянських Округів Донської області по лінії залізної дороги Ростов-Вороніж до станції Лиха, західні кордони Воронежської та південні кордони Курської губернії замикають кордони нашої республіки». Цікаво, що раніше частина радянських істориків заявляла, що ДКР була створена усупереч волі В.І.Леніна. Мемуари ж очевидців та документи не залишають сумнівів про обізнаність вождя з цього питання.

За короткий період існування ДКР вдалося зробити чимало перетворень в політичній, економічній та військовій сферах. При раднаркомі ДКР було створено потужний економічний підрозділ – Південна обласна рада народного господарства. Цей орган ініціював масу перетворень, багато з яких лягли в основу економічної політики СРСР. Вдалося сформувати військові підрозділи з робітників та колишніх солдат. Війська Донецької республіки змогли призупинити німців, і навіть організувати контрнаступ, згодом була сформована Донецька армія, яка лягла в основу легендарної 10-ї армії Климента Ворошилова.

Деякі українські історики наголошують, що ДКР перестала існувати навесні 1918 року. Відомо, що 17 лютого 1919 року Рада оборони РСФСР під керівництвом Леніна прийняла постанову: «Просити т. Сталіна через Бюро ЦК провести знищення Кривдонбасу». Ніякого офіційного рішення про ліквідацію чи саморозпуск Донецької республіки ніколи не приймалося.

*Літовка М.О.
НТУ «ХП»*

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ І КОНСОЛІДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА: ФОРМУВАННЯ ЗАГАЛЬНОНАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ УКРАЇНЦІВ

Україна – молода держава. Одна з найважливіших задач влади на сьогоднішній день – збереження та укріплення цієї незалежності. Останнім часом в світі спостерігається тенденція до глобалізації, як визначальний процес

у розвитку сучасного суспільства. У зв'язку з цим в Україні постає гостре питання про національну ідентичність.

Протягом історії українські землі входили до складу декількох країн. Кожна з них мала власний менталітет, історію та культуру. Такі обставини значно ускладнювали процес формування національної ідентичності та й сьогодні мають місце. Відмінність між Східною та Західною Україною виражається, наприклад, в мовному питанні. Загалом, географічну вживаність мов в Україні можна охарактеризувати, як поступовий перехід від української мови до російської від Північно-Західних до Південно-Східних регіонів відповідно.

Забезпечення національних інтересів та консолідацію українського суспільства варто розпочати з формування загальнонаціональної ідентичності громадян України, не принижуючи регіональні особливості. В цьому питанні варто виділити роботу Українського центру економічних та політичних досліджень ім. О. Разумкова, а саме виділені дослідниками наступні практичні заходи: розробка і прийняття Концепції державної етнополітики; поширення ідей національної ідентичності через засоби ЗМІ; поширення україномовної культурної та інформаційної продукції шляхом створення пільгових або інших сприятливих умов для видавництва і продажу цих медіа-продуктів (музика, книги, кіно та ін.); кампанія з пропаганди української історії та культури, мови, символіки на державному рівні; організація мережі курсів української мови для державних службовців, судових та правових органів, військовослужбовців, працівників освіти та культури, представників бізнесу; створення програм обміну студентів та викладачів між ВНЗ областей України; певна децентралізація, суть якої – розширення повноважень місцевого самоврядування, збереження національних культурних спадщин меншин, тобто не викорінення їх, а дозвіл на життя і дію, але із (не примусовим) заохоченням діячів до української програми; організація обміну культурним досвідом та багатством міжрегіональних та міжнаціональних культур. Таким чином, національна ідентичність українців перебуває на стадії формування та вдосконалення.

Масловська Г.С.
НТУ «ХП»

ХРАМ СВЯТОЇ СОФІЇ ЯК ЗРАЗОК САМОБУТНОСТІ РУСЬКОГО МИСТЕЦТВА

Стиль живопису у храмі Святої Софії навіюють людині думку, що світ, до якого вона потрапила, абсолютно реальний та істинний. Такому враженню сприяє насичена і різнобарвна палітра фарб, особлива щільність кладки кубиків смальти. У Софії Київській застосовано прийом протиставлення матової поверхні фресок і мерехтливих переливів мозаїки. У розміщенні фресок відсутність суворої геометричності, симетрії порушує принципи візантійської тектоніки.